

Παιχνίδι με τα οστά των νεκρών; Ή απλά θρησκευτικές μπίζνες;

*του Δρ.Χρήστου Ταγαράκη**

Στη μνήμη της μητέρας μου Πρεσβυτέρας Μαγδαληνής



Αφορμή για τη συγγραφή του παρόντος κειμένου ήταν η πρόσφατη εκταφή της μητέρας μου και η συνάντησή μου με το σύστημα εκταφής των νεκρών και το νέο «Ορθόδοξο» (;) τρόπο διατήρησης των οστών.

Πριν μερικά χρόνια είδα σε κάποιο νεκροταφείο μαρμαρίνες κατασκευές, που περιείχαν μικρά συρταράκια. Απ' ότι έμαθα περιείχαν οστά νεκρών. Αργότερα πληροφορήθηκα ότι ήταν ταξινομημένα σε «Κατηγορίες», βεβαίως με το αντίστοιχο οικονομικό κόστος. Τελικά κάποιοι καταφέρνουν να κάνουν διακρίσεις και μετά τον θάνατο ...

Η όλη ιστορία μου φάνηκε αρκετά παράξενη.

Με αφορμή τον θάνατο της μητέρας μου και – μερικά χρόνια αργότερα – την πρόσφατη εκταφή της, έκανα μερικές σκέψεις για το σύστημα διατήρησης των οστών. Μίλησα και με άλλους ανθρώπους, άκουσα διάφορες απόψεις. Θυμήθηκα όσα Ορθόδοξα άκουσα και διάβασα για τον θάνατο, την ψυχή και την Αιώνια Ζωή.

Είχα δει στο Άγιο Όρος, ότι διατηρούν τα οστά όλων των μοναχών σε έναν ειδικό χώρο. Αντικρύζοντας τα, κατά το πρώτο μου προσκύνημα εκεί (τότε ήμουν δώδεκα ετών), ένιωσα μια οικειότητα, μια ηρεμία, μια χαρά ! Ζήτησα να με φωτογραφίσουν δίπλα στις νεκροκεφαλές των μοναχών. Το περιστατικό συνέβηκε στη Σιμωνόπετρα. Όταν λίγες μέρες αργότερα είδε η μητέρα μου τη φωτογραφία, μου είπε με αγάπη και χιούμορ:

«παιδί μου είσαι μακάβριος»

Θυμάμαι τα λόγια της και τη μορφή της, σαν να μου τα λέει τώρα ! Κι όμως, αυτά που νιώθαμε και συζητούσαμε για το θέμα αυτό με την μητέρα μου τότε, δεν έχουν καμία σχέση με το σύστημα διατήρησης των οστών στα σύγχρονα οστεοφυλάκια.

Γνώριζα ότι η διατήρηση των οστών γίνεται κατά κάποιο αντίστοιχο τρόπο και στα νεκροταφεία στον κόσμο. Βλέποντας όμως τις σύγχρονες ειδικές κατασκευές, με τα ατομικά οστεοφυλάκια, αναρωτήθηκα:

τι σχέση μπορεί να έχει και αυτή η νέα μόδα με την Ορθοδοξία;

Σίγουρα αποδίδει κάποια επί πλέον έσοδα σε μερικούς από αυτούς που εμπλέκονται στον όλο χώρο: ορισμένους από τους υπαλλήλους των νεκροταφείων, κατασκευαστές και εμπόρους οστεοφυλακίων, νεκροταφεία, δήμους, κράτος.

Και είναι πολύ πιθανό, η όλη κατάσταση, να εξυπηρετεί και τις **ψυχολογικές ανάγκες** ορισμένων συγγενών ή φίλων των κεκοιμημένων, να τους δίνει την ψευδαίσθηση ότι ο νεκρός είναι ακόμη κοντά τους.

Νομίζω όμως, ότι **για όσους πιστεύουν στην Αιώνια Ζωή, όπως αυτή προσδιορίζεται στην Ορθόδοξη Εκκλησία, η προσευχή υπέρ της αναπαύσεως των ψυχών και ο σεβασμός της μνήμης τους**, βρίσκονται αρκετά μακριά από αυτή τη μπίζνα.

Άραγε, τι θα έλεγαν οι ίδιοι οι κεκοιμημένοι, αν θα μπορούσαν να έρθουν στη γη και να μας μιλήσουν;

Δυστυχώς, πολλοί μπερδεύουν την Ορθοδοξία, η οποία είναι η Αποκάλυψη του Αληθινού Τριαδικού Θεού στον άνθρωπο, με τις διάφορες αντιλήψεις και πρακτικές, που αποτελούν έκφραση της ανθρώπινης φαντασίας και αδυναμίας.

Έτσι βλέπουμε:

– τα **χρωματιστά ή/και στολισμένα με μπιχλιμπίδια κομποσχοινάκια** (λες και είναι απλά διακοσμητικά βραχιόλια),

– τα **παιδικά καρναβάλια**, τα οποία διοργανώνονται μέσα σε Ιερούς Ναούς κατά την διάρκεια των Βαπτίσεων (εντύπωση είχαν προκαλέσει παιδάκια, που πήγαν σε Βάπτιση ντυμένα ... διαβολάκια ! Προφανώς, ούτε αυτά ούτε οι γονείς τους γνώριζαν, άκουσαν ή κατάλαβαν αυτά που λέει ο ιερέας π.χ. «Αποτάσσει το Σατανά; ... Απετάξω τω Σατανά; ... Καί εμφύσησον, καί έμπτυσον αυτό.» ...)

και αρκετά άλλα τραγελαφικά φαινόμενα.

Αλλά και σύγχρονα ιδεολογικά προϊόντα, όπως ο θεολογικός εκμοντερνισμός, η συνήθως αποτυχημένη ανάμιξη της θεολογίας με την ψυχολογία, οι εκ νέου «θεολογικές» συζητήσεις σχετικά με το τι είναι Εκκλησία και τι δεν είναι (λες και δεν το γνώριζαν οι Χριστιανοί των τελευταίων 2.000

χρόνων), δείχνουν την απομάκρυνση του ανθρώπου από την Αποκάλυψη του Αληθινού Τριαδικού Θεού.

Δυστυχώς, όλα αυτά υποβιβάζουν την εφαρμογή της Ορθοδοξίας από μέρους ορισμένων, σε ένα απλό ανθρώπινο φολκλόρ (μία απλή ανθρώπινη πολιτισμική παράδοση) η οποία, δεν είναι απλά χαμηλού επιπέδου, αλλά και υποτιμά την ανθρώπινη νοημοσύνη.

(Η εισαγωγή ανθρώπινων επινοήσεων και κακοδοξιών παρουσιάστηκε μετά το Σχίσμα μεταξύ Ορθοδοξίας – Ρωμαιοκαθολικισμού και στον τελευταίο (ιερή εξέταση, συγχωροχάρτια κ.τ.λ.), με αποτέλεσμα να προκύψει στη Δύση – ως αντίδραση σε αυτές τις καταστάσεις – ο Προτεσταντισμός, με τις χιλιάδες παραφυάδες του.)

Επειδή όμως αυτά τα παθολογικά φαινόμενα (για να επιστρέψουμε στην Ορθοδοξία):

– καθησυχάζουν/ναρκώνουν από άποψη ψυχολογική ορισμένους (εδώ ισχύει η ρήση ότι «**η θρησκεία είναι το όπιο του λαού**»),

– αποφέρουν οικονομικό όφελος σε κάποιους από τους εμπλεκομένους, αλλά και

– **ταιριάζουν στην γκουρουϊστική εφαρμογή της θρησκείας – η οποία οδηγεί τον άνθρωπο στη σκλαβιά αντί για την ελευθερία** – εκ μέρους μερικών ιερωμένων (όπως π.χ. η άσκηση ανθρώπινης εξουσίας) και λαϊκών (όπως π.χ. η υποτελής και δουλκή συμπεριφορά, η απαλλαγή από την ευθύνη της ελεύθερης προσωπικής επιλογής, δηλαδή η μετατόπιση ευθυνών στους πνευματικούς πατέρες),

συντηρούνται και εξαπλώνονται. Και όσο θα συντηρείται η ανθρώπινη θρησκοληψία, όπως αυτό συμβαίνει στις διάφορες ανθρώπινες θρησκείες (το φαινόμενο είναι γενικό και όχι αποκλειστικό προνόμιο ορισμένων Ορθόδοξων), οι οποίες αποτελούν προϊόντα της ανθρώπινης φαντασίας, τόσο θα απομακρύνονται από την Αλήθεια του Θεού και αυτοί που παραπλανούνται ή σκανδαλίζονται.

Από αυτή την άποψη δικαιολογείται η ρήση του Σεβ. Μητροπολίτη Λεμεσού Αθανασίου ότι:

«Οι θρήσκοι άνθρωποι είναι το πιο επικίνδυνο είδος μέσα στην εκκλησία» (1)

Λόγω προσωπικών εμπειριών, μπορώ να επιβεβαιώσω τον λόγο του Σεβασμιωτάτου.

Τώρα πιά η όλη ιστορία με τα οστά των νεκρών και τα οστεοφυλάκια, μου φαίνεται όχι απλά παράξενη, αλλά ξένη και αποκρουστική.

Το ευχάριστο είναι, ότι υπάρχουν αρκετοί Ορθόδοξοι, οι οποίοι αναγνωρίζουν αυτά τα φαινόμενα και αντιστέκονται.

Και όποιος αντέχει σε λίγη σκέψη ακόμη, μια που όλοι είτε το θέλουμε είτε όχι, αργά ή γρήγορα, εκεί θα καταλήξουμε, ας συλλογισθεί, τι θα ήθελε να γίνει με τα οστά του, μετά το θάνατό του.

Προσωπική μου επιθυμία είναι να βάλουν τα οστά μου μαζί με εκείνα των υπόλοιπων νεκρών και όχι στα συρταράκια. Αν κάποιος νοιάζεται για εμένα, ας προσευχηθεί για την ψυχή μου.

Ελπίζω αυτές οι λίγες σκέψεις να δώσουν αφορμή για αυτοκριτική, σοβαρή συζήτηση και επιστροφή στην Ορθόδοξη Πνευματική Ζωή, τόσο στον γράφοντα όσο και στους αναγνώστες.

Παραπομπή

1) Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος – «Οι θρήσκοι άνθρωποι είναι το πιο επικίνδυνο είδος μέσα

στην εκκλησία».

Πηγή: <http://www.i-eidisi.com/2016/07/05/mitropolitis-lemesou-athanasios-i-thriski-anthropi-ine-to-pi%E1%BD%B8-epikindino-idos-mesa-stin-ekklisia/>

11/10/2016